

Динковъ. Било, що било!... Сега — ни дума, че отидохме;

Калчо (смутенъ). Ами нали всичко трѣбва да изповѣдамъ!

— (погледва го безпомощно)

— Изповѣдь е, братъ. Предъ смъртъта, може ли?

— Е, добре... За себе си — както щешъ...

говори каквото ти е на сърдце! Но за мене... Моето име, защо ще поменувашъ.

— (недоумѣващъ) Че нали изповѣдь правя.

— Просто ще замълчишъ.

— Та и предъ смъртъта си да слъжа!

— Не е да лъжешъ, а само да се примълчи

моего има...

— (съ болка) Ехъ, Симо, братъ, предъ гроба

не бива... трѣбва всичко... Има сждъ Божий...

Тамъ не може да се примълчава!

Динковъ И ти вѣрвашъ, че има други сждъ

— небесенъ!

Колчо. Какъ не?

— Вѣтъръ!

— Тъй приказващъ защото си далечъ отъ

гроба... Но азъ!.. Не, не братъ!, . Има Богъ!...

Има сждъ Божий! Той всичко знае... За всичко

сторено тукъ — тамъ се дава отчетъ... Тежи ми

братъ, като се смисля, какво съмъ вършилъ!.. Като

се смисля — питамъ се: защо е било това?

— Живота не пита, Калчо. Всичко сторено не

сме правила по кефъ... Живота е такъвъ.

— Какво живота! Всички ли сж богати! Каж

ми защо съставихме фалшивия чекъ? Подведохме

касиера... И човѣка умре отъ мъжа. Каза ми го на

смъртния си часъ.